

d ů v o d e c h :

Tím, že žalobce byl slyšen k důkazu jako strana, ač v čase výsledku nedokonal ještě čtrnáctého roku stáří, byly sice porušeny předpisy §§ 336, první odstavec, a § 372 c. ř. s. Toto porušení však nezakládá zmatečnost, nýbrž jen vadu řízení, jež však nebyla v tomto směru v odvolání uplatňována. Dovolatel nemůže doháněti v dovolání, co zmeškal v řízení nižší stolice. Žalobce nabídl sice k žalobě důkaz předvedením honícího psa, nevytýkal však v odvolání kusost řízení v první stolici v tom směru, že nebyl řečený důkaz proveden. Odvolací soud jest sice oprávněn, uzná-li toho potřebu, dodatečně provést důkazy před procesním soudem první stolice marně nabízené (srov. čís. Sb. n. s. 6069). Nepoužil-li však odvolací soud tohoto svého oprávnění, pokládaje věc za dostatečně objasněnou jinými průvodními prostředky, nelze tuto jeho volnou úvahu o postačitelnosti provedených důkazů napadati v dovolacím řízení.

Čís. 14907.

S uspokojováním konkursních věřitelů nelze sečkávat až do zpeněžení celé úpadkové podstaty, nýbrž jest s ním započítati ihned, jakmile jsou získány dostatečné hotovosti.

(Rozh. ze dne 30. ledna 1936, R II 6/36.)

První soud prodloužil k návrhu správce konkursní podstaty lhůtu § 129 konk. ř. k proplacení pohledávek věřitelů I. třídy až do zjištění a realizování konkursního jmění. Rekursní soud změnou tohoto usnesení návrh zamítl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Podle § 129 odst. 2 k. ř. mají býti z pohledávek konkursních věřitelů nejprve uspokojeny pohledávky zařazené do první třídy (§ 54 k. ř.). Správce podstaty má zaplacení pohledávek první třídy vykázati do tří měsíců od zkušebního roku konkursnímu komisaři, jenž dohlíží na to, aby tato lhůta byla zachována, a jen tam, kde pro zvláštní povahu věci nebylo možno ji zachovati, přiměřeně ji prodlouží. Zákon takto zdůrazňuje, že jest věnovati zvláštní pozornost uspokojení pohledávek věřitelů první třídy. V úvodu § 129 odst. 2 k. ř. jest nařízeno, že, jakmile jsou po ruce dostatečné hotovosti, mají býti rozděleny konkursním věřitelům. Tím jest jasně vyjádřeno pravidlo, že nelze s uspokojením konkursních věřitelů snad sečkávat až do zpeněžení celé úpadkové podstaty. Z předchozích vývodů pak plyne, že to platí zvláště o pohledávkách věřitelů první třídy. Žádost správce podstaty, aby byla lhůta podle § 129 odst. 2

k. ř. k zaplacení pohledávek kvěřitelů třetí třídy prodloužena až do zjištění a realizování veškerého konkursního jmění, jest proto již z těchto důvodů neoprávněna.

Čís. 14908.

Osmihodinová pracovní doba.

Ponechal-li zaměstnavatel zaměstnanci pracujícímu v úkolu, aby si zařídil práci, jak sám chce, nemůže zaměstnanec vyvoditi z předpisu §§ 6 (3) a 7 (4) zák. čís. 91/18 Sb. z. a n. nárok na zvláštní odměnu jen proto, že na úkolu pracoval déle než 8 hodin, leda že mu byl předepsán určitý úkol, aby jej provedl v osmihodinové pracovní době, a zaměstnanec nebyl s to v této době tak učiniti.

Nenamítal-li zaměstnanec nic proti vyplácení úkolové mzdy vyšší, než byla dosavadní týdenní jeho mzda i s podílem na zisku, nemůže požadovati zvláště tento podíl na zisku.

(Rozh. ze dne 30. ledna 1936, Rv II 844/35.)

Žalobce byl zaměstnán u žalované se smluveným platem 350 Kč týdně. Podle přednesu žalobce měl mimo tento plat podle služební smlouvy účast na zisku týdně 150 Kč, po uplynutí prvních šesti týdnů 250 Kč, jež však po uplynutí 3 měsíců byla mu protismluvně a proti jeho vůli odňata, tím vzešla mu na ušlém zisku za 34 týdnů škoda 8.500 Kč. Na příkaz ředitele podniku musel žalobce pracovati 8 hodin denně přes čas a požaduje z toho důvodu žalobou částku dalších 13.552 Kč. Nižší soudy zamítly žalobu, odvolací soud z těchto důvodů: Žalobce tvrdí, že po třech měsících práce, za kterou byl honorován pevným týdenním platem a podílem na zisku, byla mu účast na zisku odňata jednostranně proti jeho vůli, takže se mu musí podle původní smlouvy mzda dále vypláceti. Nepopírá však, že mzdu za práci úkolovou přijímal a potvrzoval a že průměrná jeho čistá týdenní mzda po třech měsících služby podle nového způsobu, totiž v práci úkolové činila 542 Kč týdně, tedy skoro 2200 Kč měsíčně, a že podle úkolu vykonaného činila nejméně 500 Kč, nejvíce 888 Kč týdně, kdežto s účastí na zisku činila mzda nejméně 500 Kč, nejvýš 600 Kč. Přijímal-li tuto mzdu žalobce bez námitek, uzavřel mlčky s odpůrkyní novou úkolovou po případě pracovní smlouvu, dle níž měl konat práci úkolovou za úkolovou mzdu. Že by byl odvolatel potvrzoval příjem veškeré mzdy, na niž měl nárok, uznáváje též správnost srážek i odměny za práci přes čas, aniž by věděl, co potvrzuje, je neuvěřitelné, neboť na mzdových výkazech po případě výplatních listinách jsou uvedeny číslice, jimž musel rozumět i žalobce, třebaže je Němec. Teprve nyní tvrdí, že podpisoval, čemu nerozuměl, což však v první stolici netvrdil, a nemohlo by toto tvrzení býti při rozhodování tohoto sporu respektováno, neboť žalobce není tak inteligentní a prostoduchý, aby se nepřesvědčil, na kolik mzdy má nárok a zda všechno, co mu patří, bylo vyplaceno. Žalobce nikdy nereklamoval vyšší mzdu, potvrzoval každý týden úplné uspo-